

PERFORMANCE

2023

ROOMS+

CONTEMPORARY ART EXHIBITION

PERFORMANCE

2023

ROOMS+

CONTEMPORARY ART EXHIBITION

@ Kappatos Gallery

ΠΕΜΠΤΗ 21.01 - ΣΑΒΒΑΤΟ 11.02

PERFORMANCE ROOMS2023

ΕΚΘΕΣΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Στην τρίτη δεκαετία των ROOMS από την πρώτη διοργάνωση το 1999, η Αίθουσα Τέχνης Καππάτος και η Πολιτιστική Εταιρεία Πάνθεον διοργανώνουν την Ετήσια Έκθεση «Performance ROOMS2023» στην οπία Performers από τις Εικαστικές και Παραστατικές Τέχνες, το Θέατρο, τον Χορό, τη Μουσική, τα Multimedia και άλλους καλλιτεχνικούς χώρους, με τη συμμετοχή Επιμελητών, Ιστορικών Τέχνης και Θεωρητικών, παρουσιάζουν τα έργα τους στα δωμάτια της Αίθουσας Τέχνης Καππάτος, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα να δηλωθούν και να καταγραφούν συστηματικά οι σύγχρονες τάσεις και προτάσεις στον καλλιτεχνικό χώρο της Performance, καλλιτεχνικά και θεωρητικά και να δημιουργηθεί ένας ουσιαστικός και γόνιμος διάλογος μεταξύ των συμμετεχόντων.

Στη 25η χρονιά των ROOMS που έχουν ως ζητούμενο την ανίχνευση και παρουσίαση στο ευρύ κοινό των νέων τάσεων και προτάσεων στον εικαστικό χώρο, έχουμε ξανά την ευκαιρία να ανακαλύψουμε και να κατανοήσουμε τη σκέψη και το δημιουργικό έργο των σύγχρονων καλλιτεχνών και θεωρητικών τέχνης, να προβάλλουμε το σημαντικό και ουσιώδες και να διευρύνουμε τα όρια της εμβέλειας και υποδοχής της Σύγχρονης Τέχνης. Σε όλη την διάρκεια αυτών των εκθέσεων, αυτή η προσπάθειά μας έχει δείξει και την αντοχή της αλλά και την αναγκαιότητα και χρησιμότητά της ως ένας τόπος συνάντησης και επικοινωνίας, μια πλατφόρμα διαλόγου και ανάδειξης προβληματισμών. Ένας χώρος δικός μας, έρευνας και στοχασμού, ένας χώρος όπου η ελεύθερη δημιουργική σκέψη βρίσκει έδαφος να υπάρξει από κοινού, να παράγει δημόσιο λόγο και να προσεγγίζει ένα ευρύ κοινό πολιτών που αναζητά την επαφή με την πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία. Σε αυτή τη διερευνητική, ευρεία ανίχνευση των σύγχρονων «τόπων», ζητάμε τη συνεργασία όσο το δυνατό περισσότερων επιμελητών, νεώτερων όπως και καθιερωμένων, ώστε το αποτέλεσμα να συγκεντρώνει και να αποκαλύπτει αρκετές από τις υπάρχουσες τάσεις της θεωρητικής σκέψης στον χώρο της τέχνης. Οι καλλιτέχνες που στη συνέχεια προτείνονται, πιστεύουμε ότι αποτελούν σαφείς ενδείξεις της σημερινής εικαστικής πραγματικότητας στη νέα σύγχρονη τέχνη καθώς η σύγχρονη δημιουργική θεωρητική σκέψη βρίσκεται σε μια αντίστοιχη και παράλληλη πορεία έρευνας του περιεχομένου της και αναζήτησης του αντικειμένου της με την σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία. Καταδεικνύεται έτσι ο πλουραλισμός των εκφραστικών μέσων, η ανεξαρτησία, ο χαρακτήρας, η διαφορετικότητα, οι ιδιομορφίες, η μορφοπλαστική ποικιλία της καλλιτεχνικής δημιουργίας όπως διαμορφώνεται στην αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα και όπως ενδεχομένως θα εξελιχθεί. Η επιλογή Δωματίων, ενός Ξενοδοχείου ή μίας Αίθουσας Τέχνης, για τη παρουσίαση αυτής της έκθεσης, είναι συνάρτηση της επιλογής για αυτόνομες παρουσιάσεις καλλιτεχνών στον ίδιο χώρο αλλά και της ανάγκης το σύγχρονο έργο τέχνης να διεκδικήσει και να καταλάβει

τον δικό του προσωπικό, ιδιωτικό και ταυτόχρονα δημόσιο χώρο, σε πλήρη αντιστοιχία και αρμονία με τον χαρακτήρα και το νόημα του σήμερα.

Μέσα από την ξεχωριστή ιδιαιτερότητα και το “προσωπικό στοιχείο” του έργου τέχνης, την πολυσημία και την συμπαντικότητα του πνευματικού περιεχομένου του, την ενδελέχεια της ιστορικότητάς του αλλά και την ανάγνωσή του σαν μια πράξη ερμηνείας του λόγου του, οικειοποίησης και μεταφοράς, καταδηλώνεται αφ’ ενός η συνενοχή όσων συνεχίζονται στην διαδικασία της εξέλιξης αυτής της πολιτισμικής αξίας και αφ’ ετέρου ο βαθμός εξάρτησης, επιρροής και αλληλεπίδρασης, καλλιτεχνικής και κοινωνικής, μεταξύ περιφέρειας και κέντρου. Εξετάζεται η ταυτότητα και η μοναδικότητα του έργου τέχνης, που ισχυροποιείται εμπεριέχοντας ταυτόχρονα σημεία και ιδιότητες πολιτισμικής ανεξιθρησκίας και υπέρεθνικότητας. Η εξέλιξη των σχέσεων και των προτάσεων συνέβαλε ώστε να μπορούμε να αναζητούμε και να συνυπάρχουμε ταυτόχρονα σήμερα και να δηλώνουμε ότι το φαινόμενο της Τέχνης δεν είναι ατομική υπόθεση αλλά συλλογική.

Με τη βεβαιότητα αυτή αλλά και έχοντας συνείδηση ότι η εξέλιξη των πραγμάτων οφείλεται και στην πρωτοβουλία όσων εμπλέκονται με δημιουργική διάθεση σε αυτό τον ιδιαίτερο πνευματικό χώρο, συγκεντρωθήκαμε μια ακόμη φορά, για να ανιχνεύσουμε και να παρουσιάσουμε, μέσα από αυτή την Έκθεση, τη σύγχρονη πραγματικότητα στο ευρύτερο εικαστικό περιβάλλον μας. Παρουσιάζουμε με την συνεργασία και τις προτάσεις ενός μεγάλου αριθμού επιμελητών - όχι μόνο θεωρητικών της τέχνης, αλλά και αρχιτεκτόνων, θεατρολόγων - ένα μεγάλο αριθμό καλλιτεχνών με τη φιλοδοξία αυτή η πρωτοβουλία μας να αποτελεί μια πλατφόρμα διαλόγου και συνύπαρξης του λόγου και του έργου. Ένα όχημα για τη συλλογική δράση, ένα κοινό δημόσιο χώρο για τα προσωπικά οράματα.

Γεράσιμος Καππάτος

Βίβιαν Γουγουλιά

“Original S(k)in”

Η πρωτόπλαστη γέννηση. Το αμάρτημα. Η σαρκική απόλαυση και η απενεχοποίηση του γυναικείου αισθησιασμού. Το πέρασμα από την αθωότητα στην ενηλικίωση. Η εσωτερική πάλη. Το σύνδρομο της γυναίκας αράχνης. Το κορίτσι, η έφηβη, η γυναίκα, η αμαζόνα, η θεά. Αποκάλυψη της Αφροδίτης. Madonna, La Divina. Από την Εύα στην Αλίκη στην Χώρα των Θαυμάτων. Από την Μέριλιν Μονρό στην Λολίτα. Μία μελέτη της γυναικείας φύσης και των εκφάνσεών της. Καλό και κακό. Ισορροπία. Ενσάρκωση του «Δεύτερου Φύλου». Ερωτισμός. Ψυχογράφημα του γυναικείου σώματος και του αισθησιασμού. Τότε και τώρα. Γυναικείο Μανιφέστο. Από την ΛΑΣΠΗ στην ΣΑΡΚΑ. Από την ΑΜΑΡΤΙΑ στην ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ. Original Sin ή Original Skin; Και τα δύο.

Η γυναικεία αφηγηματικότητα στο επίκεντρο με στόχο την αυτοαντίληψη της θηλυκότητας, μία διερεύνηση της δύναμης και της ζωτικής ενέργειας του γυναικείου σώματος. Η performance “Original S(k)in” θέτει ερωτήματα για την σωματική ελευθερία, το γυναικείο σώμα, τη λογοκρισία, εξερευνώντας τη γυναικεία σεξουαλικότητα. Αναπαριστώντας ρόλους του γυναικείου σώματος, η Βίβιαν Γουγουλιά τους σχολιάζει κριτικά, έτσι ώστε να αποκαλυφθεί το πώς το γυναικείο σώμα χρησιμοποιείται για να εκφράσει πολυποίκιλα χαρακτηριστικά. Το σώμα της performer είναι το εργαλείο μέσα από το οποίο βιώνει και επικοινωνεί την ανάγκη της γυναίκας για πολυπλοκότητα, αποδοχή, μετεξέλιξη, ενεργοποιώντας το «τραύμα» που πηγάζει από την εξωτερική βία που επιδέχεται το σώμα σε σχέση με τους θεσμούς και τα συμβάντα που της στερούν την απόλαυση και την επιθυμία.

Επιμέλεια: **Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου**

Costume Designer: iamDADADOLLS_SKINWEAR @iamdadadolls_skinwear @dadadolls @viviangougoulia

Sound: Conjecture – Vasilis A. & Potochkin

“Original S(k)in”

Χαρά Κολαϊτη (aka Anna Goula Vardinogianni)

“Η Κομμουνισμένη”

Πότε, πού και πώς χάθηκε ο Κομμουνισμός; Τότε, στο πεσμένο τείχος, στα ψυχρά σύνορα δυο κόσμων; Όταν έσβησε ο Φιντέλ το τελευταίο του πούρο; Στα τακούνια της κυρίας Τσαουσέσκου; Στον made in China καπιταλισμό; Πώς θάμπωσε το κόκκινο όραμα; Η Ιδεολογία πέθανε οι Ιδεολόγοι μένουν πεισματικά ζωντανοί. «Εμείς οι κομμουνιστές δεν είμαστε κοινοί άνθρωποι. Είμαστε φτιαγμένοι από άλλη πάστα».

Η Χαρά Κολαϊτη γίνεται η Anna Goula και ανεβάζει μια περφόρμανς για το νεκρό μεγαλείο που 'στηνε φιέστες σε κόκκινες πλατείες, αγάλματα αγωνιστών κι ονειρευόταν ουτοπίες φουτουριστικών εξωγήινων αποικιών όπου ο λαός θα κυβερνούσε για πάντα, στη Γη και στο διάστημα και κάθε τι άλλο θα ήταν passé από την ιστορία. Για εκείνη την εγχώρια εφαρμογή του σοσιαλιστικού οράματος επί ΠΑΣΟΚ -ό,τι κοντινότερο στην λαοκρατία έζησε ο τόπος- που έρρεε το χρήμα ποταμός και που τέλειωσε τόσο απροσδόκητα και πληγωτικά. Δίνει στην περφόρμανς φαραωνική διάσταση, ad honorem populum, την ρένει με κόκκινα γαρύφαλλα, την ανεβάζει στην πίστα, της ζητάει τα χαμένα ένσημα του δίκαιου εργατικού της αγώνα, την αποκατάσταση της καλλιτεχνικής της υπεραξίας.

Η Anna Goula Vardinogianni, γνήσιο παιδί του λαού, εκπροσωπεί «ό,τι πραγματικά μεγάλο και ηρωικό έχει το προλεταριάτο – ατρόμητο μυαλό, θέληση σιδερένια, αλύγιστη, επίμονη θέληση που δαμάζει τα πάντα, ιερό μίσος, μίσος θανάσιμο ενάντια στη σκλαβιά και την καταπίεση, επαναστατικό πάθος που μετακινεί βουνά, απεριόριστη πίστη στις δημιουργικές δυνάμεις των μαζών, τεράστια οργανωτική μεγαλοφυΐα».

Η εικαστικός Χαρά Κολαϊτη επιλέγει την πιο διάσημη – και αυτονομημένη, σχεδόν αυθύπαρκτη- περσόνα της, την Anna Goula για να καυτηριάσει την πολιτική/οικονομική αφασία των καιρών. Ο καπιταλισμός, η πολιτική και τα εκτρώματά της σαν τον εθνικοφασισμό, ο ιμπεριαλισμός, οι φυλετικές προκαταλήψεις, τα media και το star system, η νεοελληνική πραγματικότητα με τα κλισέ κοινωνικής ανόδου και επιτυχίας, η θρησκεία, η σεξουαλικότητα, η αντίληψη της αισθητικής είναι κύριες παράμετροι που συναρτούν το έργο της.

Επιμέλεια: **Γιώτα Κωνσταντάτου**

Η φράση από τον επικήδειο λόγο του Στάλιν στην κηδεία του Λένιν.

Το απόσπασμα από την δημόσια ανακοίνωση της Κεντρικής Επιτροπής του Μπολσεβίκικου Κόμματος για τον Λένιν στον θάνατό του.

“Η Κομμουνισμένη”

Λίζα Κουτσουδάκη, Κωνσταντίνα Παπαντωνάτου

ROSEBUD 2022

Σκόρπιες μνήμες ανασύρονται και συντίθενται σε μια παιδική ανάμνηση: η γιαγιά παίζει με τα εγγόνια της φτιάχνοντας τους αυτοσχέδιες κούκλες από τριαντάφυλλα.

Τι γίνονται οι παιδικές αναμνήσεις που καταφέρνουν να επιβιώσουν;

Μία performance που ζωντανεύει στα μάτια των θεατών τα ίχνη μιας παιδικής ανάμνησης που δεν έχει ξεθωριάσει, και καθώς φανερώνεται μετουσιώνεται σε μια αναπαράσταση όπου οι θεατές δημιουργούν τη δική τους ανάμνηση συμμετέχοντας στο παιχνίδι του απροσδόκητου.

Δύο performers δημιουργούν in situ αυτοσχέδιες λουλουδένιες φιγούρες από τα μέρη ενός τριαντάφυλλου και σχετίζονται με τους θεατές παίζοντας με τα πέταλα των λουλουδιών, προσκαλώντας τους να συμμετέχουν και να δημιουργήσουν επιτόπια έργα από τα ίχνη που αφήνει ένα πέταλο στο χαρτί.

Επιμέλεια: **Μαρία Δογκογιάννη**

Sound Design: **Βασίλης Νιτσάκης**

Boryana Petkova

Collection of Voices

Σε αυτό το δωμάτιο, η δράση ξεκινάει με την καλλιτέχνη να επαναλαμβάνει κοινές και καθιερωμένες φράσεις. Το όριο μεταξύ του πραγματικού και του φανταστικού γίνεται δυσδιάκριτο όταν ένα επαναλαμβανόμενο ψέμα μπορεί να καταλήξει να αντανakλά την αλήθεια. Σε συνέχεια των projects της ως performer, στα οποία βασικό στοιχείο της δράσης είναι ο λόγος, μας καλεί να αμφισβητήσουμε την αξία που δίνουμε στη λέξη με την κατασκευή και την αποδόμηση της ύλης και του ήχου. Σκοπός της είναι με την παραγωγή συνεχόμενου λόγου να ερευνήσει και τα δικά της όρια μέσα στο πλαίσιο μιας long duration performance. Οι διαφορούμενες μικρές φράσεις της σχετίζονται με την σύγχρονη τέχνη και το φανταστικό της ζωής ενός καλλιτέχνη. Στο δεύτερο και τρίτο στάδιο του έργου, επικρατεί η σιωπή και το σώμα της καλλιτέχνης πρωταγωνιστεί: μέσω του σώματος μιλάει για τους άορατους περιορισμούς που επιβάλλουμε στον εαυτό μας. Η διαφυγή από κάθε είδους όριο, έρχεται να εκφράσει μέσα από τα έργα της την προσωπική της επιθυμία για την σύγκληση των αντιθέτων υλών. Η Boryana φαντάζεται και δημιουργεί μέσα από τα έργα της «τραύματα» με σκοπό να τα καταλάβει καλύτερα και να μάθει να τα αποδέχεται.

Επιμέλεια: **Μαρία Ξυπολοπούλου**

Τζωρτζίνα Πανταζοπούλου

Real Estate Paradise

Το Real Estate Paradise είναι μια εικαστική performance που διαδραματίζεται σε ένα λευκό δωμάτιο στο κέντρο της πόλης. Το δωμάτιο είναι ταυτόχρονα ένα γραφείο interior design & real estate, αλλά και το ιδανικό δωμάτιο που όλοι θα ήθελαν να αποκτήσουν. Οι επισκέπτες ως μελλοντικοί χρήστες παίρνουν μέρος σε μια διαδικασία σχεδιασμού όπου μαζί με τον designer ονειρεύονται, φαντάζονται και σχεδιάζουν επιτόπου το δωμάτιο που βρίσκονται. Ο ειδικός είναι εκεί για να προτείνει λύσεις και ιδέες που θα προσεγγίσουν το δικό τους “ιδεατό”.

Το Real Estate Paradise δίνει τη δυνατότητα στους επισκέπτες να συνομιλήσουν και να πάρουν μέρος σε μια μοναδική σχεδιαστική εμπειρία, εξασκώντας το βλέμμα, τις αισθήσεις και τη φαντασία τους έτσι ώστε να φτάσουν πιο κοντά στο δικό τους προσωπικό οικείο αποτέλεσμα. Ταυτόχρονα αντιλαμβάνονται πως ένα άδειο, λευκό δωμάτιο μπορεί να γίνει από απόλυτα ξένο οριακά δικό τους. Μπορούμε να μιλήσουμε για ένα επιτυχημένο σχεδιαστικό αποτέλεσμα που σέβεται τους χρήστες, καλύπτει τις ανάγκες τους και τελικά τους εμπνέει.

Στη καρδιά της Αθήνας, στο κέντρο της πόλης, υπάρχουν μερικά τετραγωνικά έτοιμα να μεταμορφωθούν. Η εταιρεία του Real Estate Paradise είναι εκεί για να προσφέρει τις καλύτερες υπηρεσίες στο σχεδιασμό και αγορά ακινήτου. Η εμπειρία αλλάζει και όλα τα όνειρα μπορούν να χωρέσουν μόλις σε λίγα τετραγωνικά. Τα αντικείμενα μας περιβάλλουν και δημιουργούν αφηγήσεις και πραγματικότητες μέσα στον χώρο. Οι επιλογές είναι ατελείωτες και υπάρχουν ποικίλα κριτήρια που τις καθορίζουν.

Επιμέλεια: **Λυδία Λαμπροπούλου**

Το σώμα σηματοδοτεί τον οριακό χώρο. Μια αδιάκοπη διαδικασία σύλληψης κι εκτέλεσης του κυρίαρχου συστήματος παραγωγής, μια μυστηριακή, σχεδόν αινιγματική σύλληψη της μηχανικής δημιουργίας και του άγχους που μπορεί να επακολουθεί στην ψυχοσύνθεση του υποκειμένου από την επανάληψη της χειρονομίας. Η παραδοσιακή πρακτική του ραψίματος. Η βασική ιδέα είναι η περιγραφή μιας καθημερινής κατάστασης, η μηχανική λειτουργία της ραπτικής χειρονομίας, η ρομποτική λειτουργία του υποσυνείδητου, το βιομηχανικό «όραμα» του κενού. Η χειροτεχνία χρησιμοποιείται για να αποδομήσει το γκλάμουρ που περιβάλλει την βιομηχανία της μόδας, για να ορίσει το χειροπιαστό καθώς και το φθαρτό.

Ραμμένο ύφασμα, ένα όμορφο χειροτέχνημα που διεγείρει ερωτήματα ως προς την ανάγκη, την επιθυμία, το αποτέλεσμα, το προσωπικό γούστο ή το πως καταλήξαμε στο παγκοσμιοποιημένο μοντέλο ένδυσης. Διερευνά, σχεδιάζει και κατασκευάζει μη αναμενόμενους τρόπους θέασης και διάδρασης, αναδομώντας και αποδομώντας μια γνώριμη πρακτική και ανασκευάζοντας την ως μια προσωπική λειτουργία με βιωματικές καταλήξεις αλλά και οικουμενικά ερωτηματικά τελικά.

Στην κυρίαρχη αφήγηση της δράσης, ένα άγχος ενυπάρχει, που μπορεί να απορρέει από την καθημερινότητα, από ένα δυσάρεστο γεγονός, από ένα άρθρο που διάβασε κάποιος στο internet τυχαία ή από τις καθημερινές σκέψεις ότι ο πλανήτης πεθαίνει. Το κύριο υλικό που πρωταγωνιστεί στην performance είναι το ύφασμα, ένα υλικό συνδεδεμένο με το ντύσιμο, την προσωπικότητα, την ζεστασιά αλλά και με την βιομηχανία της μόδας που αποτελεί μια από τις πιο ρυπογόνες βιομηχανίες του κόσμου. Το ύφασμα αυτή τη φορά θα είναι το μέσο επικοινωνίας συναισθημάτων και σκέψεων.

«Ικανοποιώντας τις ανάγκες μας μέσω της υλικής παραγωγής, γεννούμε περισσότερες ανάγκες, οι οποίες με τη σειρά τους πρέπει να ικανοποιηθούν κι έτσι ξετυλίγεται η ανθρώπινη ιστορία» (Terry Ingleton: Υλισμός – Η Χειραφέτηση των Αισθήσεων).

Συμβολικά φορτισμένα το ύφασμα και το σώμα αποδίδουν την κενότητα της αδιάλειπτης εργασίας διαμορφώνοντας υποκειμενικές αναγωγές ως προς τα καίρια ζητήματα της υλικότητας και της καπιταλιστικής διάθεσης των αγαθών και των ευαίσθητων συνθηκών της επανάχρησης, όπως ορίζουν πλέον τα ριζοσπαστικά ζητήματα της ανακύκλωσης και της βιωσιμότητας των βιομηχανοποιημένων υλικών μέσα στη βιομηχανία της μόδας. Η κίνηση της ραπτομηχανής δίνει μια άλλη διάσταση στον σωματικό συμβολισμό της εργασίας, παίρνει τη μορφή της ρυθμικής αμφισβήτησης, υπαρκτή τόσο στη διαδικασία της εργασίας όσο και στο αποτέλεσμα της πράξης, το ραμμένο ύφασμα. Η Σοφία Κυριακίδου εξετάζει, με σχεδιαστική αλληλουχία στο έργο της, αξίες σαν αυτές της βιωσιμότητας και της βιοποικιλότητας για τη δημιουργία νέων μορφών καλλιέργειας, παραγωγής και διάθεσης βασισμένη σε παραδοσιακές αρχές. Το απροσδόκητο ορίζει τα κομμάτια υφάσματος, τα οποία γίνονται κομμάτια εμπειριών και ιδεών μέσω των οποίων αμφισβητεί τη μαζική βιομηχανία της μόδας.

Το εργόχειρο, το μέσο για να προσδώσει η καλλιτέχνισ στην σωματική της ιδιότητα και στην εργασία της, μια πολύπλευρη διάσταση της ανθρώπινης κατάστασης και της εργατικής συνθήκης. Το επιτελεστικό έργο «The Sewer» (με το ουδετεροποιημένο γένος 'the') δεν επιβάλλει μια θέαση της πράξης του ραψίματος σε σχέση με το φύλο· στέκεται μινιμαλιστικά ως κίνηση στην κριτική των δυνάμεων εξουσίας κι εκμετάλλευσης μέσω της εργασίας στο βωμό της μόδας και της μαζικής παραγωγής του ρουχισμού. Καταλήγει πέρα από την παραγωγή νοήματος και σε ένα ουτοπικό όραμα: την επανάχρηση, την συνέχεια της ύλης μέσα από τον κυκλικό διαμοιρασμό της.

The Sewer

Ιζαμπώ Κρέμου

«Safe space»

Ποιο είναι αυτό το τεράστιο θαλάσσιο τέρας με το μεγάλο απειλητικό στόμα-κεφάλι, τα ορθάνοικτα μάτια και τα πλοκάμια, που ανασύρθηκε από τα βάθη των ωκεανών; Τούτο το παράξενο ροζ χταπόδι παραπέμπει αναπόφευκτα στο υγρό στοιχείο και κατ' επέκτασιν «στο νερό και στα όνειρα» ή στον εφιάλτη. Αλλά το φανταστικό υδρόβιο ζώο που υπογράφει η Ιζαμπώ Κρέμου μοιάζει να θολώνει τα νερά και τις ερμηνείες, καθώς το τρομακτικό υφασμάτινο στόμα του με τα κοφτερά δόντια κρύβει στο εσωτερικό του ένα προστατευτικό μυστικό δωμάτιο που προσφέρεται για περισυλλογή και διάλογο με συνειδητούς και ασύνειδους φόβους και επιθυμίες.

«Που πηγαίνεις όταν θέλεις να αποδράσεις από τη συνεχή ροή της ζωής; Όταν θέλεις ο χρόνος να σταματήσει; Να βγεις έξω από αυτόν; Ο όρος safe space για εμένα εκφράζει μια ετεροτοπία, μια μακέτα στο μυαλό μου που όλοι υπάρχουν και όλοι είναι μόνοι. Πνευματικά εδώ και σωματικά εκεί», λέει η Ιζαμπώ. «Όταν πηγαίνεις στο «safe space» σου, ξεκινάς έναν εσωτερικό διάλογο με τον εαυτό σου, σε όλες του τις μορφές. Αλλά δεν είσαι πραγματικά μόνος. Το ασφαλές μέρος μπορεί να γίνει εύκολα επικίνδυνο. Μπροστά στα μάτια των εσωτερικών κριτών σου νιώθεις σαν μικρό παιδί. “Μην χάνεις χρόνο. Είσαι υποχρεωμένος να έχεις τον έλεγχο”. Στο ασφαλές μέρος έρχομαι σε επαφή με τον παιδικό μου εαυτό. Δεν με απασχολεί το μέλλον. Όμως ένα παιδί επίσης είναι συναισθηματικά ευάλωτο, αντιδρά υπερβολικά. Έτσι κι εγώ μοιάζω πολύ μικρή μπροστά στις παρεμβατικές σκέψεις που φαίνεται να μην μπορώ να αποβάλλω». Αυτήν την αίσθηση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου στο καταφύγιο-κρυσφήγετο μέσα στην κοιλιά του τέρατος θα ενισχύσει η περφόρμερ Κωνσταντίνα Γαλλή· καλώντας σε μία συζήτηση με τον εαυτό που συνδυάζει το χιούμορ και την απόγνωση.

Επιμέλεια: **Δνώ Καγκελάρη**

Safe space

Ελένη Αθανασοπούλου-Κωνσταντίνος Δερβένης- Νικόλας Δερβένης

«ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ»

«Δεν έχουμε υπάρξει ποτέ Μοντέρνοι» έλεγε ο Μπρούνο Λατούρ, φορώντας πάντα αυτό το γελάκι στο πρόσωπό του, όταν το κοινό είχε την τύχη να τον ακούει να παίρνει τον λόγο, ανίκανο να του αντισταθεί. Ήταν επίσης ο τίτλος, ενός από τα πιο πολυδιαβασμένα του βιβλία και κατ επέκταση μάθημα, που μας έδωσε ο δάσκαλός μου στο Παρίσι το 17-18, που πέθανε προσφάτως. «As ginoume Montepnoi» λέμε εμείς, χρησιμοποιώντας την Τέχνη ως επι-τέλεση, απαντώντας ξανά σε ένα από τα μεγάλα ζητούμενα της τέχνης του 20ου αιώνα. Να ξαναφέρουμε την τέχνη στην καθημερινή ζωή και την καθημερινή ζωή στην τέχνη. Και αν η καθημερινή ζωή είναι άδικη και παράλογη, τότε η Marion Cotillard, η Juliette Binoche, η Charlotte Gainsbourg ... κόβουν κι αυτές τα μαλλιά τους... Αυτή τη φορά επιλέγουμε την -αργή- μόδα, την τεχνολογία και την πολιτική ως οχήματα για την καλλιτεχνική παραγωγή. Σύλληψη, δημιουργία, σύνθεση, έκθεση, μια τελετουργική επιτέλεση της καθημερινής ζωής. Και το αποτέλεσμα, το έργο, ένα «υπολογιστικό» fashion show, μια διαμαρτυρία!

Μια ευκαιρία για performance, μια δοκιμή για όποιον προσέλθει και παραμένει ακόμα πιστός, μια αποκρυστάλλωση της ίδιας της τέχνης της ζωής. Στην εποχή της μετανεωτερικότητας -στο μοντέρνο που δεν ήρθε ποτέ- η Τέχνη πέθανε γιατί «ο καθένας είναι καλλιτέχνης» και «οτιδήποτε μπορεί να είναι τέχνη». Διαφωνούμε λοιπόν, ο καθένας είναι performer να... αλλά το «προϊστορικό-αρχετυπικό» μοντέρνο είναι -μάλλον προφανώς- ακόμα μπροστά μας και όχι πίσω μας.
«ΑΣ ΓΙΝΟΥΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ»

Επιμέλεια: **Κωνσταντίνος Δερβένης**

Αθηνά Κανελλοπούλου

Memory Reconstructing: Changing the Concept

Πώς ένας πολιτισμός που χαρακτηρίζεται από θραύσματα του παρόντος και του παρελθόντος καταφέρνει να λειτουργήσει σαν ενιαίος οργανισμός; Πως το θραύσμα αποτελεί μέρος της καθημερινής μας ζωής και το τραύμα διαμορφώνει τον παθόντα;

Η εικαστικός Αθηνά Κανελλοπούλου, πραγματεύεται τις έννοιες της μνήμης και του τραύματος και βασισμένη στην αισθητική του ruin porn συλλέγει αυτά τα καθημερινά θραύσματα, με απώτερο σκοπό να προσδιορίσει ξανά το αντικείμενο ως χρηστικό, ενσωματώνοντας σε αυτό, το τραύμα στη νέα μορφή του. Με μία αλληγορική και ποιητική χειρονομία τοποθετεί χρυσό στις ρυτίδες του προσώπου της, με τη μέθοδο του ιαπωνικού Kintsugi, σε μία προσπάθεια να κολλήσει και να επιδιορθώσει τραύματα και να επανενώσει τα σπασμένα κομμάτια ενός εαυτού. Παράλληλα, στο εργαστήριο επισκευής σπασμένων αντικειμένων, θραύσματα του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος λειτουργούν σαν ένας, ενιαίος, αύλος -μέσα στην υλικότητα του- οργανισμός, πρωταγωνιστώντας διαισθητικά στην καθημερινή μας ζωή. Οι επισκέπτες της έκθεσης, καλούνται να φέρουν αντικείμενα προς επιδιόρθωση, οι ιστορίες των οποίων θα καταγραφούν ανώνυμα, επαναπροσδιορίζοντας τη χρηστικότητα τους και αποδίδοντάς τους μία νέα, λιγότερο σαφή μα περισσότερο συναφή, λειτουργία. Έτσι, τα άλλοτε δυστοπικά και αναλωμένα αντικείμενα θα γίνουν και πάλι συμπαγή, έχοντας αυτή τη φορά αγκαλιάσει εύθραυστα συναισθήματα, για να αποκτήσουν νέα ιστορία και χρήση. Τα σημάδια από χρυσό παραμένουν εμφανή για να αφηγούνται νοσταλγικά την ανάμνηση του τραύματος σε μία προσπάθεια καταπολέμησης της λήθης και θεραπευτικής λειτουργίας της μνήμης.

Η μέθοδος Kintsugi αποτελεί την ιαπωνική τέχνη επισκευής σπασμένων κεραμικών κατά τη διάρκεια της οποίας οι Ιάπωνες συγκολλούν τα θραύσματα με λάκα που έχει αναμειχθεί με σκόνη χρυσού. Η ιδιαιτερότητά της πηγάζει από τη φιλοσοφία της, που αντιμετωπίζει τη θραύση, το ράγισμα και την επιδιόρθωση ως μέρος της μοναδικής ιστορίας του αντικειμένου και όχι ως γεγονός που πρέπει να αποσιωπηθεί ή να σημάνει τον θάνατό του. Στο δωμάτιο παρουσιάζονται επίσης σχεδιαστικές μελέτες ένωσης διαφόρων αντικειμένων με χρυσό μέσω της μεθόδου Kintsugi καθώς και αποκατεστημένα αντικείμενα, σε μία προσπάθεια καταπολέμησης της τελειότητας. Η μέθοδος Kintsugi αγκαλιάζει το ελαττωματικό, το ατελές, προσπαθεί να προσεγγίσει το άτομο και φυσικά, την καταπιεσμένη του ευαλωτότητα.

Επιμέλεια: **Ειρήνη Μαρία Νανούρη**

Memory Reconstructing: Changing the Concept

b m i n 0 r

Ping

Ο τρόπος με τον οποίο παρατηρούμε και παρατηρούμαστε και τα ίχνη που παραμένουν ως καταγραφές της παρατήρησης αυτής είναι ένα θέμα το οποίο επανέρχεται στο σύνολο του έργου του bmin0r. Στο συγκεκριμένο έργο εστιάζει στο κατά πόσο συνειδητοποιούμε και εργαλαιοποιούμε τη συνθήκη αυτή, υπογραμμίζοντας ζητήματα προσωπικών και πνευματικών δικαιωμάτων.

Ο bmin0r δημιουργεί μια διαδραστική, performative βιντεοεγκατάσταση, σε μια τηλεόραση με πολλαπλά κανάλια. Οι επισκέπτες περιηγούνται με το τηλεχειριστήριο επιλέγοντας τι θα παρακολουθήσουν. Μεταδίδεται ασταμάτητα η δραστηριότητα των επισκεπτών, ζωντανά πλάνα από κοντινά σημεία στην περιοχή, υλικό από CCTV κάμερες, trail κάμερες, μέσα κοινωνικής δικτύωσης, δρόμους, πλατείες, αγορές, καταστήματα, συστήματα ασφάλειας και ψυχαγωγίας, drones, live πλάνα σε online κανάλια ή πλατφόρμες. Μια οικεία συνθήκη περιήγησης σε τηλεοπτικά κανάλια μετατρέπεται σε άβολη συνειδητοποίηση ότι ίχνη της δραστηριότητάς μας στον φυσικό και ψηφιακό, ιδιωτικό και δημόσιο χώρο είναι προσβάσιμα και αποτελούν μέρος ενός παγκόσμιου χάρτη δεδομένων, καθώς παρατηρούμαστε και παρατηρούμε, καταγραφόμαστε και καταγράφουμε διαρκώς.

Επιμέλεια: **Νάσια Καλαμάκη**

Βάσια Ζορμαλή

so[b](e)low

Η μεταφορική εισβολή των μπαλονιών στο χώρο έχει πολλάκις χρησιμοποιηθεί στην ιστορία της τέχνης για να ανασυστήσει την επαφή του ανθρώπου με το καθημερινό και να σχολιάσει το αποτύπωμά του στο περιβάλλον, για να επανασυγκειμενοποιήσει χώρους και να τους συσχετίσει με την ανθρώπινη δραστηριότητα, αλλά και για να τονίσει την ιδέα της μεταβλητότητας και της ευθραυστότητας. Η μεμβράνη του μπαλονιού που δημιουργεί έναν φαινομενικά ερμητικό κόσμο, αλλά και η ελαφρότητα που φέρει ως υλικό, έχει διαχρονικά σταθεί ένα μέσο αντιπαράθεσης στη μονιμότητα και τη σταθερότητα. Η ευμετάβλητη φύση του, οι κινητικές του ιδιότητες στο λόγο της βαρύτητας, αλλά και η μοναδική του σχέση με τον αέρα, χρησιμοποιούνται αυτή τη φορά ως εργαλεία για να αναδειχθεί η επιτελεστικότητα του χώρου [είτε μιλάμε για τη δομή ενός δωματίου, είτε για το ίδιο μας το σώμα]. Μεταβαίνοντας στο πεδίο της επιρροής και της δράσης στο πλαίσιο της περφόρμανς, το μπαλόني ως ένα άλλο αρχειακό υλικό μιας ανοίκειας λεπτομέρειας -της σκόνης του δωματίου, μίας μάζας αέρα που δραπετεύσε ή μιας ανάσας που έληξε-, μετατρέπεται σε ένα σώμα-πλάσμα. Τα σημάδια του, οι οπές του, οι κοιλότητές του και οι εκ-πτώσεις του, αποκτούν μία λειτουργία μαρτυρίας. Μπαλόνια πατημένα, ξεσκισμένα, σκονισμένα, εκ-τίθενται ως μία μετωνυμία του ανθρωπίνου σώματος που ακολουθεί το χρόνο των γεγονότων του: αποκαλύπτει μπροστά στους θεατές/τριές του τη μάταιη φύση του ξεφουσκώνοντας, ουρλιάζοντας ένα “ανοίγει στην παροδικότητα”, φουσκώνοντας από επιθυμία μέσα από την επισφαλή του ταυτότητα.

Αντιμετωπίζοντας το σώμα ως ένα πεδίο μεταβαλλόμενο και ενδεχομενικό, ανοικτό στις εκπλήξεις, στη ρευστότητα και την ασάφεια, επίμονα υλικό και ζωτικό, το έργο so[b](e)low αφηγείται ιστορίες επιτελεστικότητας, μέσα, από και για το εύθραυστο κουκούλι μας. Μιλώντας για σώματα-πλάσματα, ευάλωτα στο χρόνο, την έκθεση, την αναγνώριση και την υλοποίηση, μέσα από το συμβολισμό της φούσκας και τη συνομιλία με τη ρήση homo bulla est, δίνει έμφαση σε μία πραγματικότητα που διαρκώς κινείται και αναμετριέται με τη ματαιότητα της ύπαρξής της. Μέσα από το έργο, τίθεται υπό διερώτηση η έννοια της ευαλωτότητας και η κυρίαρχη κατανόσή της, ως έναν όρο που εξισώνεται με μία κατάσταση αδυναμίας, εξάρτησης, παθητικότητας και ανικανότητας, συχνά φυσικοποιημένο και ταυτισμένο με τη θηλυκότητα. Η ρητορική της ευαλωτότητας φέρνει στο προσκήνιο ταυτοχρόνως και ένα πρίσμα θέασης του σώματος που γίνεται αντιληπτό ως αντικείμενο, και επί του οποίου παράγεται η επιθυμία για άσκηση ελέγχου. Το γυναικείο σώμα της περφόρμερ, φορτωμένο με το εύθραυστο και ευμετάβλητο αυτό υλικό που σκάει ανεξέλεγκτα και κινείται άναρχα, αντανakλά την κατάσταση του σώματος που βρίσκεται διαρκώς σε εκκρεμότητα. Μεταξύ εμφάνισης και εξαφάνισης, αναμετριέται με την παρουσία των θεατών/τριών, διαμορφώνοντας ένα περιβάλλον εκστατικής εμπειρίας, ακόμα και αν φαινομενικά παραμένει σταθερό. Το έργο ιδωμένο ως μια κοινωνική in situ χορογραφία -με διευρυμένους όρους-, επιδιώκει να προβληματίσει σε σχέση με την αναγκαιότητα μιας ανοιχτής και συμπεριληπτικής κατασκευής νοήματος, όπου η προσωπική ανάσα θολώνει τα όρια μεταξύ ιδιωτικού και δημόσιου και αντανakλά την πολλαπλότητα.

Επιμέλεια: **Βάσια Ζορμαλή**

z s e n s e m b l e

(Ζωή Κολλάτου, Σταύρος Κώττας)

Waiting Room

Στο δωμάτιο αναμονής (Waiting Room) όλα είναι γνωστά. Ο χώρος είναι οριοθετημένος. Ο χρόνος προκαθορισμένος. Η κατάσταση είναι οικεία. Οι επισκέπτες περιμένουν. Υπάρχει ασφάλεια. Ανά πάσα στιγμή μπορεί να συμβεί κάτι ή τίποτα.

Θα μπορούσαμε να ορίσουμε τον χώρο αναμονής ως τον εσωτερικό μας χρόνο και χώρο. Περιμένουμε να συμβεί κάτι. Προσδοκούμε, υπομένουμε, ελπίζουμε, αγωνιούμε. Θέλουμε να φύγουμε από μία κατάσταση και «πέφτουμε» σε μια άλλη, συσσωρεύοντας χρόνο, σκέψεις, φόβο, ελπίδα.

Παραμένουμε σε κατάσταση αναμονής. Συνεχώς υπάρχει άγχος, σαν να είναι αυτή φύση μας. Η επικοινωνία συναντά εμπόδια. Ποιους αμυντικούς μηχανισμούς έχουμε επινοήσει για να μη δούμε τι κάνουμε; Ο εξωτερικός ρυθμός είναι ολόένα και περισσότερο γρήγορος. Οι κοινωνικές και πολιτισμικές συνθήκες των τελευταίων ετών και οι ραγδαίες αλλαγές που σημειώνονται προκαλούν τρόμο, αγωνία, άμυνα – επίθεση. Η επικοινωνία και η ουσιαστική αλληλεπίδραση είναι αναγκαία για την επιβίωση του ανθρώπινου είδους. Επικοινωνία εγώ με εμένα και με τους άλλους.

Οι περφόρμερς διερωτώνται «Κάθε στιγμή αναμονής, μας διαφεύγει το παρόν; Τι λείπει αυτή τη στιγμή από την ίδια τη στιγμή; Μπορεί η αναμονή να μετατραπεί σε συνάντηση; Τι περιμένω;»

Επιμέλεια: **Άλκηστις Κοντοπούλου**

Waiting Room

Αθανασία Τσοπαναργιά

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και εκπνέω, νιώθοντας τον δροσερό αέρα να γεμίζει τους πνεύμονές μου και μετά να φεύγει από το σώμα μου. Το νερό κάνει το ίδιο πράγμα, ρέει μέσα μου και φέρνει ζωή.

Κινείται συνεχώς, διαμορφώνεται και βγάζει ήχο, όπως η θάλασσα μεταφέρει τα μικρά της. Το νερό είναι ζωτικό μέρος της ζωής, όχι μόνο για τους ανθρώπους αλλά για όλα τα έμβια όντα. Είναι παρούσα σε κάθε πτυχή της ζωής, από την αρχή στη μήτρα μέχρι το τέλος του θανάτου. Είναι ένας κύκλος που δεν τελειώνει ποτέ, που ρέει και αλλάζει συνεχώς, όπως και η άμπωτη και η ροή της θάλασσας. Χωρίς νερό, η ζωή όπως ξέρουμε δεν θα ήταν δυνατή. Έτσι, παίρνω άλλη μια βαθιά ανάσα και αφήνω το νερό μέσα μου να κυλήσει, γνωρίζοντας ότι είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ύπαρξής μου και του κόσμου γύρω μου.

Επιμέλεια: **Αθανασία Τσοπαναργιά**

Αθανασία Τσοπαναργιά

Αναστασία Μπέλλου

“ΠΛΑΤΣ”/ “SPLAT”

Το "PLats" έρχεται να ανατρέψει τη βεβαιότητα της εσχατολογικής φύσης του ανθρώπου, επισημαίνοντας με χιουμοριστικό και αυθάδικο τρόπο την ψευδαίσθηση του υποτιθέμενου ελέγχου της ζωής του. Με τις προκλητικές, άναρχες ταλαντώσεις και κυματισμούς του το "ΠΛΑΤΣ" υπενθυμίζει αλλά ταυτόχρονα εξυμνεί τη θνητή, ατελή φύση του ανθρώπου και την απώλεια ελέγχου μιας βολικά στατικής ηρεμίας που επιθυμεί να τον παγώσει στον χώρο και τον χρόνο. Διαθέτοντας μια εγγενή οργανικότητα συντίθεται από έννοιες όπως το υγρό στοιχείο, η ταλάντωση, η πρόσκρουση και προϋποθέτει κίνηση σε μια επιφάνεια. Έχει ήχο. Η ίδια η λέξη αποτελεί ηχητική αναπαράσταση της έννοιας, έτσι ο εννοιολογικός πυρήνας της περφόρμανς προδίδεται ήδη στον τίτλο της. Στην περφόρμανς "ΠΛΑΤΣ", η καλλιτέχνη δημιουργεί μια σύνθεση από οργανικές φόρμες που συνειρμικά παραπέμπουν σε μέλη του ανθρώπινου σώματος, που είναι σεξουαλικά φορτισμένα (οπίσθια, αιδοία, πέη) και αλληλεπιδρά με αυτά επιδιόδομενη σε κινήσεις ραπίσματος που παράγουν τον χαρακτηριστικό ήχο. Σχηματικά οι φόρμες αποδίδονται ως ζωόμορφα και φυτόμορφα γλυπτά δημιουργώντας έτσι έναν άλλο "κήπο επίγειων απολαύσεων" που είναι έτοιμος να εξερευνηθεί.

Έτσι δημιουργείται ένα διαδραστικό περιβάλλον στο οποίο οι θεατές καλούνται να εξερευνήσουν τις επιδράσεις μιας "υγρής σωματικότητας" και των ήχων που παράγει, και κατ'επέκταση να ανακαλύψουν το ίδιο τους το σώμα και την κρυφή ζωή που κρύβει μέσα του. Η καλλιτέχνης αντλεί αναφορές από την pop κουλτούρα και κυρίως το διαδίκτυο, με βίντεο που παρουσιάζουν με φετιχιστικό τρόπο την ηδονή (oddly satisfying, ASMR, porn videos).

Επιμέλεια: **Φαίη Τζανετουλάκου**

“ΠΛΑΤΣ” / “SPLAT”

PERFORMANCE 2023
ROOMS+
CONTEMPORARY ART EXHIBITION

Ευχαριστούμε πολύ όσους συμμετέχουν
σε αυτή τη διοργάνωση,
τους Επιμελητές και τους Καλλιτέχνες.

Copyright Αίθουσα Τέχνης Καππάτος
Ιανουάριος 2023

Φωτογράφιση: Níkos Libertas

Επιμέλεια Καταλόγου: Yellow Fish design (Φωτεινή Κάτσα)

PERFORMANCE 2023
ROOMS+
CONTEMPORARY ART EXHIBITION

Kappatos Gallery, 12 Athinas st., 10554 Athens
T: +30 210 3217931, F: +30 210 3212745
gallery@kappatosgallery.com
www.kappatosgallery.com

Pantheon Cultural Non Profit Company
12 Athinas st., 10554 Athens T: +30 6932463131
pan8eon@otenet.gr
www.athensartresidency.com

